

POSTANOWIENIE

Dnia 8 września 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa E. S.

przeciwko P. G.

o nakazanie wydania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 września 2010 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w P. z dnia 25 marca 2010 r., sygn. akt II Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 marca 2010 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił skargę kasacyjną pozwanego P. G. od wyroku tego Sądu z dnia 13 października 2009 r. Uprzednio, w dniu 8 marca 2010 r. pozwany został wezwany do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, czego nie uczynił, wskazując, że w niniejszej sprawie nie podano wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ ani Sąd pierwszej, ani drugiej instancji nie ustaliły wartości przedmiotu sporu.

W ocenie Sądu Okręgowego sprawa o nakazanie wydania będących w posiadaniu pozwanego dwóch weksli własnych wystawionych i podpisanych w miejscu

przeznaczonym dla podpisu wystawcy przez powódkę (E. S.) jest sprawą o prawa majątkowe, gdyż roszczenie powódki zmierza do ochrony jej interesów majątkowych. W sprawach o roszczenia majątkowe wymogiem skargi kasacyjnej jest oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Obowiązek ten obciąża stronę wnoszącą skargę kasacyjną, zaś bez znaczenia pozostaje to, czy wartość przedmiotu sporu została wskazana przed Sądem pierwszej i drugiej instancji. Pozwany pomimo ciężącego na nim obowiązku nie wskazał wartości przedmiotu zaskarżenia, ani nie uczynił tego na skierowane do niego wezwanie.

Pozwany zaskarżył postanowienie z dnia 25 marca 2010 r. zażaleniem w całości, wnosząc o jego uchylenie i merytoryczne rozpoznanie skargi kasacyjnej, zarzucając naruszenie art. 398⁶ § 2 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że mimo braku możliwości oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w złożonej skardze kasacyjnej, pozwany winien to zrobić. Podniósł również, iż z charakteru zobowiązań z weksla in blanco wynika, że mogły być one wypełnione na nieznaną w momencie ich wręczenia kwotę, więc pozwany nie był w stanie określić wartości przedmiotu zaskarżenia. Ponadto przepisy regulujące wartość przedmiotu sporu nie wskazują sposobu określenia wartości przedmiotu sporu w przypadku postępowań, których przedmiotem jest nakazanie wydania weksli in blanco, więc pozwany nie mógł dokonać własnych ustaleń w tym zakresie. Nie mógł też posłużyć się uprzednio powoływaną wartością przedmiotu sporu i zaskarżenia, ponieważ nie były one podawane ani na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, ani apelacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia obciąża stronę wnoszącą skargę kasacyjną we wszystkich sprawach, których przedmiotem sporu jest roszczenie majątkowe, niezależnie od tego, czy jest ono roszczeniem pieniężnym (zob.: postanowienie SN z dnia 8 lutego 2000 r., sygn. akt I CZ 220/99, nie publ.). Roszczenie o wydanie weksli, dochodzone w niniejszej sprawie, należy bez wątpienia uznać za roszczenie majątkowe, gdyż pozostaje w związku ze stosunkami majątkowymi stron i dotyczy ich interesu majątkowego (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 grudnia 2005 r., sygn. akt II CZ 110/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 31 maja 2006 r., sygn. akt IV CZ 42/06, nie publ.; postanowienie SN z dnia 6 października 2006 r., sygn. akt V CZ 67/06, nie publ.). Zgodnie z art. 398⁴ § 3 k.p.c., skarga kasacyjna w sprawach o prawa majątkowe powinna zawierać również oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, natomiast niedopełnienie tego obowiązku mimo wezwania do oznaczenia tej wartości

skutkuje odrzuceniem skargi kasacyjnej z powodu braku formalnego na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. Fakt nieustalenia wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia przed Sądem pierwszej i drugiej instancji nie zwalnia pozwanego od obowiązku oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej, wskazanie bowiem wartości przedmiotu zaskarżenia stanowi wynik samodzielnych przemyśleń skarżącego (por.: postanowienie SN z dnia 15 marca 2002 r., sygn. akt II CZ 20/02, nie publ.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.